

Sygn. akt III KRS 7/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Andrzej Wasilewski

Protokolant Anna Pęsko

w sprawie z odwołania B. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 kwietnia 2004 r., nr 37/2004

z udziałem Prezesa Sądu Okręgowego w [...]

w sprawie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 października 2004 r.,

oddala odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr 37/2004 z dnia 22 kwietnia 2004 r.,
podjętą na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej
Radzie sądownictwa (Dz. U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) oraz art. 69 § 1 ustawy z

dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), postanowiła nie wyrazić zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Panią B.K. – sędziego Sądu Okręgowego w [...]. Z uzasadnienia tej uchwały wynika, że sędzia B.K. w dniu 30 marca 2004 r. złożyła wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego do dnia 5 września 2004 r., to jest ponad datę 31 lipca 2004 r. ustalonego przejścia w stan spoczynku. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że wniosek ten nie mógł być uwzględniony, gdyż został złożony z naruszeniem art. 69 § 3 u.s.p. Przepis ten wymaga, aby wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego był zgłoszony na sześć miesięcy przed upływem okresu, po którym sędzia przechodzi w stan spoczynku. W związku z tym, że sędzia B.K. uzyskała przedłużenie okresu dalszego zajmowania stanowiska sędziego do dnia 31 lipca 2004 r., to wniosek dotyczący dalszego zajmowania stanowiska powinien zostać złożony do dnia 31 stycznia 2003 r.

W odwołaniu od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa sędzia B.K. wniosła o jej uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa. Zarzuciła, iż uchwała wydana została z naruszeniem art. 69 § 3 u.s.p. przez jego zastosowanie oraz art. 65 ust. 1 Konstytucji RP. Odwołująca w uzasadnieniu podniosła, że nie kwestionuje ustalenia KRS co do spóźnionego na podstawie art. 69 § 3 u.s.p. złożenia wniosku o udzielenie zgody na dalsze wykonywanie zawodu sędziego. Jednakże zdaniem odwołującej się odmowa zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego tylko z przyczyny uchybienia terminowi przewidzianemu w art. 69 § 3 u.s.p. narusza sformułowane w art. 65 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 69 § 1 u.s.p. prawo wykonywania zawodu sędziego do 70-tego roku życia. Zdaniem odwołującej się przepis art. 69 § 3 u.s.p. nie jest przepisem prawa procesowego i w sytuacji, gdy nie ma ustawowych sankcji za naruszenie wymienionego w tym przepisie terminu, złożenie wniosku po upływie przewidzianego terminu nie eliminuje możliwości skutecznego zgłoszenia wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. Według odwołującej się wskazany przepis nie jest też przepisem prawa materialnego, który w przypadku uchybienia terminu, powoduje wygaśnięcie prawa do zatrudnienia. Celem uregulowania zawartego w art. 69 § 3

u.s.p. jest wyłącznie uporządkowanie postępowania zainicjowanego wnioskiem o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że w powołanych przez nią przepisach Rzeczpospolita Polska zagwarantowała sędziom zajmowanie stanowisk do siedemdziesiątego roku życia. W powołanym art. 65 ust. 1 Konstytucji RP każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy. Nie wiadomo dlaczego z konstytucyjnej zasady wolności wyboru i wykonywania zawodu skarżąca wywiodła swe stanowisko, które nie dotyczy wolności wyboru, ale miałoby określać zasadę wykonywania stanowiska sędziego. Ponieważ swego poglądu skarżąca nie wyjaśniła wystarczy stwierdzenie, że jest on bezpodstawny. Także w art. 69 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych nie określono – jak bezzasadnie twierdzi skarżąca – gwarancji zajmowania przez sędziego stanowiska do 70 roku życia.

Wbrew stanowisku skarżącej w powołanym przez nią przepisie określona została zasada wyrażnie odmienna, wyrażająca się jasno w pierwszym zdaniu art. 69 § 1 u.s.p. „Sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia...”. Dalsze zdania tego przepisu, bez żadnej wątpliwości wprowadzają wyjątki od powyższej zasady. Mianowicie Krajowa Rada Sądownictwa uzyskała kompetencję do wyrażenia zgody na dalsze – po ukończeniu 65 roku życia – zajmowanie przez sędziego stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukończenia 70 roku życia. Piastowane przez Krajową Radę Sądownictwa uprawnienie do odstąpienia od zasady przechodzenia przez sędziego w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia może być zrealizowane tylko z zachowaniem ustawowo określonych warunków, konieczny jest wniosek sędziego złożony do Krajowej Rady Sądownictwa najpóźniej na sześć miesięcy przed ukończeniem przez sędziego 65 roku życia oraz zasięgnięcie opinii kolegium właściwego sądu (art. 69 § 1 i § 3 u.s.p.). Skoro w rozpatrywanym przypadku skarżąca już poprzednio uzyskała zgodę Krajowej Rady Sądownictwa na dalsze zajmowanie stanowiska do określonego dnia, nie budzi wątpliwości, że wniosek, o którym mowa w art. 69 § 3 u.s.p. skarżąca powinna złożyć najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem ustalonej dla niej daty przejścia w stan spoczynku. Taki sposób wykładni i

zastosowania art. 69 § 3 do stanu faktycznego sprawy nie jest kwestionowany w odwołaniu i stąd nie wymaga szerszego roztrząsania.

Wniosek sędziego, o którym mowa w art. 69 § 1 i § 3 u.s.p., to jest wniosek złożony do Krajowej Rady Sądownictwa w określonym terminie, jest materialno-prawnym warunkiem, którego spełnienie urzeczywistnia kompetencję Krajowej Rady Sądownictwa do zmiany co do zasady – z mocy prawa – ukształtowanej sytuacji prawnej wykonywania przez sędziego jego stanowiska do ukończenia 65 roku życia. Brak takiego wniosku ukształtowanego w ustawie, co do podmiotu uprawnionego do jego wniesienia, co do organu, do którego się go składa i co do terminu wniesienia powoduje, że następuje z mocy prawa określony skutek przejścia sędziego w stan spoczynku, bo Krajowa Rada Sądownictwa nie uzyskała podstawy do zrealizowania swej kompetencji. Wyjątkiem, w zakresie takich następstw prawnych, jest sytuacja określona w art. 69 § 3 u.s.p., że „W razie niezakończenia postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku, sędzia pozostaje w służbie do czasu zakończenia postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym”.

Stanowisko Sądu Najwyższego dotyczące materialno-prawnego znaczenia terminu do złożenia przez sędziego wniosku o wyrażenie przez Krajową Radę Sądownictwa zgody na dalsze zajmowanie stanowiska wyrażone zostało w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2003 r. III KRS 4/03 (OSNP 2004, nr 16, poz. 291).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oddalił odwołanie.